ANTONI MIRÓ
1977-SALA GAUDI

TONI MIRO "LLANCES IMPERIALS" 1976-77. (PINTURA-OBJECTE, 2'50x8'50 M.)

GRAFIQUES DIAZ. ALACANT — DIPOSIT LEGAL A.38-197

GRAFIQUES DIAZ. ALACANT — DIPOSIT LEGAL A.38-19

NTONI M

Crítica,
Barcelona
1977.

Detall
entranyable
d'Ovidi
Montllor.

Recull
crític.

Alicia Suàrez
i Mercè Vidal,
Serra d'Or.

Josep Vallés Rovira,
Tele-Exprés.

Daniel Giralt-Miracle,
Avuí.

Modest Rodriguez-Cruells,
Batik.

Angel Marsà,
El Correo Catalán.

Josep Iglesias del Marquet,
Diario de Barcelona.

Francesc Galí,
Mundo Diario.

Modest Rodriguez-Cruells,
Canigó.

Joan M. Monjo,
Canigó.

Arnau Puig,
Artes Plàsticas.

Lina Font,
Radio Barcelona.

Ramón Amposta,
Radio España de Barcelona.

David Henderson,
Costa Blanca News.

A Barcelona el dia 1 de Març 77

Certement, volia fer-te un cert obsequi...
no se, alguna cosa incerta que et donés una rebuda amable.
Un elefant domèstic i guardià. Una teula romànica parlant.
Un anficòs de quatre metres justs. O be un cabell de camell.
Que se jo!.
Aleshores he fotut mà a la veta. Veta de tirallonga de mots.
I vet aci el que ha sabut ixir de la cabota d'un cabut alcoià:

Si has vingut a Barcelona,
a fer una exposició,
aprofita be l'estona,
i imposa la raó.

La teua, Deixa't estar.
Fot-li fort. El cap ben alt.
Despres de tant esperar,
un esforç es el que cal.

I aquells que tot ho saben,
i creuen que vens de lluny,
en veure't, damunt es caguen,
plorant i apretant el puny.

I que quede la llavor
i el record del teu treball.
Que d'Alcoi es el millor
Toni Miró. Quin pardal!.

Redolins parits a punta de llapissera ensucrada.
Amb una Olivetti trompa, i una quartilla purissima.
Com la Verge de tants lliris que de tants no en trobes cap.

A Tom Miró amb tota la meua estima. Epi Cazcli

diversitat, hom hi troba
comuns que ens per-
ablir una serie de
ge d'una diacronia
iem que a l'hora
s per a la re-
teix la bar-
istoria de
Renaixe-
altres
de

ANY XIX - NÚM. 212 - 15 DE MAIG 1977

SERRA D'OR

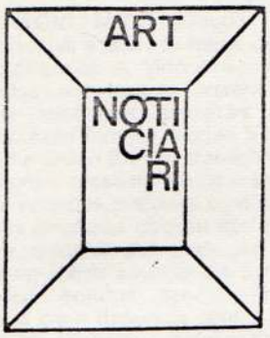

• Un treballador de l'art valencià: Antoni Miró.

Antoni Miró, nascut a Alcoi (País Valencià) l'any 1944, ha exposat a la Sala Gaudí de Barcelona, intentant que aquesta mostra s'inscrigui com a aportació al Congrés de Cultura Catalana dels Països Catalans. Antoni Miró no és un desconegut treballador de l'art, ja que des de sempre s'ha mantingut arrelat a la seva identitat nacional. Inicia l'activitat l'any 1964 i funda poc després el grup Alcoiart. A les seves obres sempre hi ha hagut una palesa intenció per expressar, denunciar i reflectir aquelles situacions produïdes en i per la nostra societat; així ho manifestaven les primeres sèries que inicià l'any 1964, Les Nues; les de 1966, La Fam; les que tractaven temes sobre el Vietnam (1968), L'Amèrica Negra (1972), i les iniciades des de 1974, El Dòlar.

Les obres presentades a Barcelona són un recull del treball realitzat al llarg d'aquests darrers quatre anys, a través de metalgràfiques, pintures, pintures-objecte i escultures en bronze. Tot i que dins l'obra d'Antoni Miró sembli haver-hi una certa diversitat, hom hi troba uns trets comuns que ens permeten establir una serie de grups, al marge d'una diacronia estricta; així veiem que a l'hora de triar els signes per a la representació llur existeix la barreja d'imatges de la historia de l'art de l'epoca del Renaixement, del Barroc..., amb d'altres de la societat actual (paquets de tabac, cigarretes, ampolles de licor, rellotges de polsera, ulleres de sol, diners, espardenyes...), i, això, ho trobem tant en obres de 1973 com La Gioconda, i en l'Esclau i esclavitzador, com en d'altres més recents. Aquest seria el cas de la pintura-objecte Llances imperials, en la qual pren la temàtica del quadre de Velázquez La Rendició de Breda, on els vencedors i els vençuts s'identifiquen amb la problemàtica soferta pel nostre poble. Constituirien un altre grup aquelles obres que prenen com a signe de representació un objecte de grans proporcions, que n'esdevé el tema únic: La sabata espanyola (1975), la metalgràfica El Dòlar (1975-1976), o les escultures El gran es fot el petit (1976), L'home mòbil (1976), L'home capell de copa (1974). En tots hom hi troba fonamentalment un valor simbòlic. També hi ha tot un grup d'obres dins les quals les figures humanes representades o bé apareixen fragmentades o bé son figures o personatges indeterminats dels quals només la contraposició amb d'altres elements ens faciliten la identificació (fusells, vestits militars, retrats de polí-

Llances Imperials, pintura-objecte d'Antoni Miró. Conjunt i detall.

tics, diners, telèfons...), com a L'escalada (1974), que seria la representació típica de l'home d'empresa; Contra el futur (1973-1976), les pintures-objecte dels soldadets Metamorfosi (1975), i la metalgràfica Contra l'home (1973-1976), entre d'altres, a les quals hi ha una referència constant als fets esdevinguts a Xile. Finalment tindriem aquelles obres en les quals la utilització real o simulada de l'estructura posterior del quadre serveix moltes vegades a Antoni Miró com a element de divisió de l'espai per a representar imatges-seqüències, com la pintura Una noia i un soldat (1974); d'altres vegades és utilitzada a les pintures-objecte, com a tanca, Made in Usa (1975-76); com a lloc comú en el qual convergeixen imatges repetitives; i seria el cas de la pintura-objecte dotada perquè prengui moviment en accionar-la: Sobre la processó (1975-1976). El color que envaeix les pintures d'Antoni Miró no acostuma a ésser agradable: els grisos, els marrons i sobretot el negre donen al conjunt de les imatges un tractament agre. Perquè, en el fons, la seva preocupació pels fenòmens d'alienació col·lectiva, per les lluites dels pobles sotmesos per d'altres, malgrat la càrrega irònica que inclou en alguns casos i la utilització de recursos del «pop art» (la paròdia, la seriació, la fragmentació, la repetició...), fa que la seva obra es trobi a mig camí entre el realisme crític i el «pop art», i dóna a l'espectador d'aquí o de l'estranger els elements suficients per a copsar tota la càrrega intencionada que Antoni Miró es proposa reflectir.

ALTRES NOTICIES

Al País Valencià, mostra fotogràfica de Cremades i Arlandis al Centre Bertrand Russell. L'exposició presenta diverses sèries: Procés de creació (en el qual la imaginació constitueix l'element transformador del treball), Moviment (en el qual, a part la imaginació, el treball troba la seva especificitat en l'especulació de laboratori); el conjunt anomenat Fets, els quals hom intenta que siguin un reflex de l'anti-foto; les Imatges d'un naufragi, títol sota el qual es presenten reproduccions d'imatges de la guerra civil, com a denúncia de la manca d'una veritable informació històrica, i, finalment, la presentació del curt-metratge Temps.

Presència de Maria Girona a la galeria Altex de Madrid, on exposa un conjunt d'olis realitzats aquests darrers anys (1976-1977). Hi són temàtica els paisatges, els objectes senzills i quotidians..., amb el tractament que acostuma a donar a les seves obres.

Exposició de l'arquitecte Joan Ganyet a la Sala Gosé del Col·legi d'Arquitectes de Lleida.

ALÍCIA SUÁREZ
i MERCÈ VIDAL

tele|expres

- Viernes, 11 de marzo de 1977.

Arte

ANTONI MIRO (Gaudí). Pintura testimonial, sostenida fuerte descarga política social. A. Miró se apoya reconocidos aconteceres históricos, sin excluir reediciones plásticas tradicionales, caso famoso motivo Velazqueño «Rendición Breda», transportado en el tiempo presente válida transmutación; vencidos, histórica consideración países catalanes ofrecen dávidas vencedor, quién cordial, poderoso no deja mostrar sólida advertencia duro puño bronce; onjunto producción Miró resulta clara denuncia contra desmanes imperialistas, mantenidas tras omnímodo poder del dólar; sensibilización plástica acre derrocamiento presidente Allende, finalmente reconocido ola moralidad parece propagarse USA, pese posterior desmentido presidente Carter; militarización alentada, importada, retemblar botas alineadas, al que acompaña, superposición bastidor, cual simbólico enrejado; la obra Miró asume caracterizada consideración directa protesta, mantenido tecnicista cartelista, alguna ocasión naturalmente panfletario, empero siempre incisiva, personal, pese normales antecedentes, rememoraciones Eduardo Arroyo, Grupo Crónica, válida sí misma. Presenta asimismo escultores bronce, plásticos volúmenes cargados intencionalidad, penetrante, penetrante mordacidad, especial serie falos contrario latente sentimiento rebelde, trágico, exprimen sus cuadros, ensalzado canto oprimidos pugnando contra omnipotentes avasallamientos, inhumanas supeditaciones, sin desdeñar fondo latente, esperanzada manumisión.

Josep VALLES ROVIRA

Antoni Miró

ANTONI MIRÓ

Antoni Miró és un alcoià molt conscient de la seva catalanitat. Nat el 1944, viu i treballa a Altea (Marina Baixa) i a Alcoi mateix. La seva obra plàstica sempre ha estat entesa com un crit de denúncia, un clam per la llibertat i una sostinguda lluita pel retrobament popular de les arrels de la seva gent, de tots els Països Catalans, i sobretot, de tots els pobles i homes oprimits d'arreu del món. Des de l'inici de la seva pràctica pictòrica ha assolit aquest compromís d'una forma directa, ha estat capdavanter en la popularització de l'art i la cultura, ha participat en nombroses exposicions col·lectives i ha realitzat múltiples col·leccions d'obra seriada. El seu curriculum, actiu des del 1965, és un bon exemple de la labor esforçada i continuada d'aquest artista.

Es el seu un realisme social, una mena de crònica de la realitat, un art compromès? Miró ha superat les caselles que podrien confirmar-lo en un determinat «isme». La seva obra segueix una evolució fermament arrelada en el batec dels corrents polítics i la seva dinàmica. Són els fets i les vivències socials el que preocupa l'artista, tant a nivell local com a nivell internacional. La vària iconografia per ell emprada té connotacions molt directes i legibles. Les diferents sèries o etapes d'obra seva (Amèrica negra, Dòlar, etc.) són un clam per la llibertat, per la solidaritat humana, una lluita contra l'opressió de tota mena. Com digué a Joan Vicent (AVUI, 8-VIII-76), «pinto el que no m'agrada».

La seva contribució al Congrés de la Cultura Catalana ha estat ferne la presentació a Barcelona — propòsit llargament desitjat per ell — amb una sèrie de pintures, escultures i gràfica, obres que abasten del 1973 al 1977. Com bé diu el seu presentador, Ovidi Montllor, «l'art conscient de tota època no és precisament amable». La manca d'amabilitat accentua els propòsits delatoris de Miró. Una gran peça, nats. Es aquesta una pintura-objecte de 2.50 x 8.50 mts., treballada sobre taula amb minuciositat i gran detall. Indubtablement, una peça mestra de Miró. Dins el mateix gènere hi ha a l'exposició una sèrie na d'aquest pintor que lluita amb les seves armes per «destruir les parts negatives del món».

(Sala Gaudí, Barcelona)

Antoni Miró: Llances imperials

Llances imperials, realitzada aquests dos darrers anys, ens dóna la benvinguda. Aquesta versió sinònima de la velazquesa **Rendició de Breda** és situada en un context molt diferent. D'una banda i a grandària natural, hi ha arrogants, vencedors, els qui van guarnits amb senyeres de l'imperi espanyol. A l'altra banda hi ha els vençuts, els de testa abatuda, els qui branden les quatre barres. En lloc de donar la clau es fa el lliurament d'un onerós tribut monetari. Vencedors i vençuts, opressors i oprimits, clarament determinats de taules bugides que silueten personatges (**Garrotada, Metamorfosi,** etc.). Soldats, policies, guerrers, armes, dòlars rebregats, ésser apallissats i oprimits, torso, femenins flagel·lats.... són la base temàtica d'una anàlisi del nostre món feta amb agosarament i gran expressivitat.

Unes subtils i ben elaborades «metalgràfiques» (procediment molt personal d'estampació sobre la planxa metàl·lica) i unes escultures d'eròtiques formacions completen la primera presència a Barcelona d'aquest pintor que lluita amb les seves armes per «destruir les parts negatives del món».

DANIEL GIRALT-MIRACLE

batik

BARCELONA

Antoni Miró. «Llances imperials» (1976-77).

Antoni Miró, nacido en Alcoy, es un pintor que denuncia las irregularidades humanas. Su espíritu siente las injusticias que se cometen y procura sacudirse la parte de suciedad inherente a cada uno de nosotros. Con su obra intenta relajar, en lo posible, su conciencia. Quizás una forma de espolearnos para expiar colectivamente la parte alícuota de culpa que nos corresponde. Antoni Miró presenta pinturas, pinturas escultóricas recortadas a modo de biombos, metalgráficas (impresiones sobre plancha de hierro) y pequeñas esculturas en bronce. En las pinturas asoma siempre un feroz inconformismo frente a situaciones de presión ideológica comentadas con valentía gráfica por su autor, lo mismo en los grandes plafones recortados que en las esculturas en bronce (algunas de ellas fálicas). La exposición es presentada por Ovidi Montllor mediante la inserción de algunos de sus poemas en el catálogo. **(Sala Gaudí.)**

Modest RODRIGUEZ-CRUELLS

BARCELONA

Gaceta de las Artes

A. MIRO
Sala Gaudí

Antoni Miró, actual expositor en Sala Gaudí, nació en Alcoi, 1944, vive y trabaja en Altea, ha recorrido media Europa y ha expuesto en las principales capitales europeas. Su obras, de amplios recursos técnicos y expresivos, halla su más pleno significado en la protesta y la contestación, «un crit de denúncia, un clam per la llibertad i una sostinguda lluita pel retrobament popular...», según precisa definición incluida en el catálogo. Los medios empleados para lograr tan concreto objetivo adoptan técnicas audaces y nuevos materiales, con la específica modalidad de la obra seriada y gráfica. Pinturas, esculturas, metaligrafías, piezas únicas y múltiples, vastas composiciones sobre madera siluetada, crean un clima de apasionada tensión, concorde al propósito del artista y revelador de la complejidad de los planteamientos sociales y humanos que incorpora la obra de Antoni Miró.

Angel Marsá

— 14 — EL CORREO CATALAN — 19 de marzo de 1977

Cartelera

Actualidad barcelonesa

DIARIO DE BARCELONA

Sábado, 5 de marzo de 1977

● **Antoni Miró.** Entre el humor desenfadado y la sátira incisiva, su pintura, escultura y obra gráfica se convierte en denuncia, afán de libertad y mantenida lucha para el reencuentro de la raíz de los suyos, de los Países Catalanes y de todos los pueblos oprimidos (Sala Gaudí).

Exposiciones

Antoni Miró

Dentro del marco de las manifestaciones plásticas que propicia el Congrés de Cultura Catalana, el alcoyano Antoni Miró (1944) exhibe en la Sala Gaudí un sugerente repertorio de óleos, esculturas en bronce, obra gráfica sobre metal y pinturas-objeto con soportes de madera. Recortadas y pintadas y ofrecidas al espectador con la figuración de sus personajes a tamaño natural, las últimas traducen y en cierto modo sintetizan el espejo y paradigma de un tenaz y significado laborar artístico, esencialmente político como planteo e incitación, en el que la insistida denuncia de la opresión de las nacionalidades sojuzgadas y de los derechos cívicos mutilados por la razón de la fuerza, se encara a un reclamado derecho a la libertad, sentida y deseada de modo significado para los Paisos Catalans a los que, como propios, siente y sufre el artista.

El curriculum de Antoni Miró, nutridísimo aquí y más allá de las fronteras, se enriquece ahora con una muestra propia de un tiempo que actualiza con singular acento la afirmación picassiana de que la pintura no está hecha para decorar apartamentos, sino para convertirla en arma de guerra con la que atacar y defenderse contra los enemigos. Por sus valores intrínsecos, un personal manifestarse plástico merecedor de atenta contemplación. Cotización: de 5.000 a 1.500.000 pesetas.

«Llancos imperials» (detalle), de Antoni Miró

JOSEP IGLESIAS DEL MARQUET

Página 16 — Sábado, 19 de marzo de 1977 — DIARIO DE BARCELONA

CULTURA

30 d'Abril del 1977.

mundo Diario

Mundo del arte

ESCRIBE: Francesc Gali

En Sala Gaudí A. MIRO

Pienso que es el resultado plástico lo que hay que alabar en las obras realizadas por Antoni Miró que ha exhibido en la Sala Gaudí. El resultado, más que los argumentos que lo construyen, es el que proclama —en el artista alcoyano— su capacidad interpretadora de la realidad que a través de sus pinturas reconstruye.

Pinturas que en su obra vertiente gritan —no siempre con furor, sí con ironía— su inconformismo. Contestación que expresa reinventando, remodelando, transformando expresiones que otrora encontraron, también, otro clisé, definitivo, en la historia: precisamente en aquella que encontró —en su día— eco feliz en la pintura.

Eco que Antoni Miró —al desvirtuarlo— hace suyo en las obras —pinturas y metalgrafías (impresiones sobre plancha)— que exhibe poniendo de relieve una posición mental —posiblemente ética— que acierta a traducir, como ya he escrito, en plástica.

Plasticidad de la que no es ausente —está palpable—, su dominio de la composición que le permite romper y recomponer argumentos pictóricamente.

CANIGÓ-19-Març-del 1977.

Crítica

Art

ANTONI MIRÓ

Sala Gaudí

Antoni Miró, nat a Alcoi, és un pintor que fa la denúncia de les irregularitats humanes. Es dol de les injustícies i procura sostreure's de la part de brutícia que ens pertoca a cadascú de nosaltres. Potser és el conjunt de les seves obres un dels mitjans d'esperonar-nos per tal d'expiar, col·lectivament, la part alíquota de la culpa que ens correspon. Presenta pintures, pintures-escultòriques, "metallgràfiques" (impressions fetes al damunt de planxes de ferro) i, encara, petites escultures de bronze. En les seves pintures, sempre hi trobem la ferotge denúncia, comentades estrènuament per Miró. Passa igualment amb els grans plafons retallats i, també, amb les escultures en bronze (algunes són fàl·liques).

• MODEST RODRÍGUEZ-CRUELLS

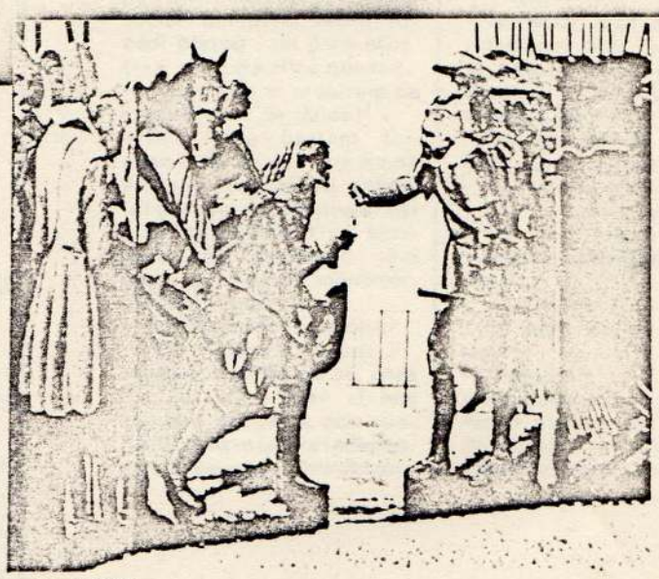

Antoni Miró.

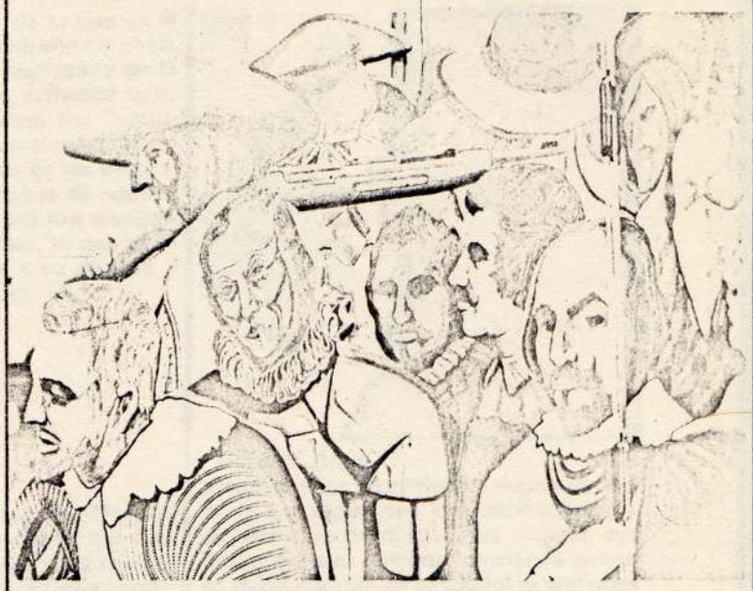

Art

AMB ANTONI MIRO

Antoni Miró és una persona que va al bou per les banyes. Que quan es posa davant un tema el tracta com deu tractar-lo, amb punyent ràbia, darrerament amb sarcasme, que és una mena de ràbia. I és que els temes que tracta aquest pintor, no es poden realitzar de cap altra manera, seria falsejar la realitat. I això ja ho ha fet massa gent. Posar-se davant les teles de Toni Miró, és el mateix que plantejar-se o replantejar-se tota una sèrie de misèries físiques i ideològiques, que dissortadament existeixen a la nostra societat. Toni pren la seua posició, ataca... A sa casa, a la part alta d'Altea, on viu, entre quadres que viuen a les parets, de gent diversa, entre els atifells d'una casa qualsevol, entre la conversa de diferents temes, comencem a demanar-li coses, que respon amb una veu xicoteta.

—Crec que l'art i la cultura han d'estar al servei del poble. El fet de la bellesa estricta ha deformat la funció real de l'art. I que conste que tot això ha estat basat en uns interessos molt particulars, al servei de les classes dominants. Voler eixir-se'n del que marca l'estatus, vol dir moltes vegades que sobre tu caiga una pesada llosa, la del silenci o d'altres més fotudes.

—L'art seriat, els cartells, les exposicions i canals semblants, ¿creus que són bastant per popularitzar l'art?

—Bastant, per supost que no, perquè això que es fa no és justament el que s'intenta; la societat capitalista ja s'encarrega de desfer aquestes interessants idees, especulant amb elles. Ara bé, dintre la nostra societat, existeixen aqueixes possibilitats, i malgrat tot, cal aprofitar-les. Caldria pel que dius, una altra estructuració de la societat; així sí que l'art tindria, de ben segur, eixida al públic. Per exemple, les subhastes, són actes veritablement depriments; són muntatges externs als artistes. I exposicions, promoció, etc., de vegades vol dir entrar a dintre d'aquest "tinglado".

Des de temps, Antoni Miró ha estat preocupat per la nostra vida política i nacional, preocupat per la nostra cultura. Darrerament, ha fet una interessant aportació. Ha treballat en una carpeta de metalgràfiques, que porta per nom "Xile (1973-76)", els productes de la qual seran per a ajudar la cultura catalana.

—¿Trobes una personalitat pictòrica als Països Catalans?

—No, no la veig gens clara. Per exemple, entre el Principat i les Illes, podem trobar una llarga sèrie de diferències. Però al País Valencià, i a certs nivells, trobem una sèrie de coherències. Parle, referint-me a gent com Boix, Armengol, Genovés, pel que respecta a pintura social. Sempere, Vento, Arcadi Blasco i un llarg etcètera, són una altra qüestió.

—¿Com veus el problema de l'alliberament de classe?

—Una cosa bastant llunyana. Ha de ser una mena de lluita conjugada, sobretot per mig de la cultura. Cal que l'alliberament no solament siga econòmic, sinó total: de classe, econòmic, cultural, sexual, etc.

—¿I l'alliberament nacional?

—¿Els Països Catalans independents? No ho sé, però tot pot ser... Però si ens quedem pel camí, que conquistem la màxima independència possible. Des del moment que som un poble, no havem, de cap de les maneres, de subjugar-nos a cap altre país.

La conversa segueix, entre tots dos, i Gabi i Francesc Candela, que m'ha dut. Novament, agafe el bolígraf —això dels magnetòfons per a mi és un vertader embolic, no m'agraden gens— i demane altra vegada, preguntetes que tant a mi com a Miró, ens semblen una mica "xorres" per l'eclecticisme que presenten. Però les fem:

—¿Cultura popular?

—Sí, clar.

—¿Alcohol?

—Per a mi no. Comprenc perfectament la gent que el consumeix...

—¿Països Catalans?

—Per supost.

—¿Avort?

—Sí. Mira, crec que tot el relacionat amb l'erotisme, i la normalització de la sexualitat, s'hauria de promocionar a bondó.

—Santiago Carrillo o Gil-Robles, ¿quin t'agrada més?

—Ni l'un ni l'altre.

—¿Centre urbà o rural?

—En el camp millor; m'agrada el contacte amb la natura.

—¿Sarcasme?

—Sí, però en el seu moment.

—¿Rellotge?

—En certa manera sóc —son— víctima del rellotge. De debò que m'agradaria passar sense ell. Si té calendari, em fa saber on visc.

—¿Roig?

—Sí.

—¿I feminisme?

—Home; a mi tot el que siga feminisme m'agrada molt...

• JOAN M. MONJO

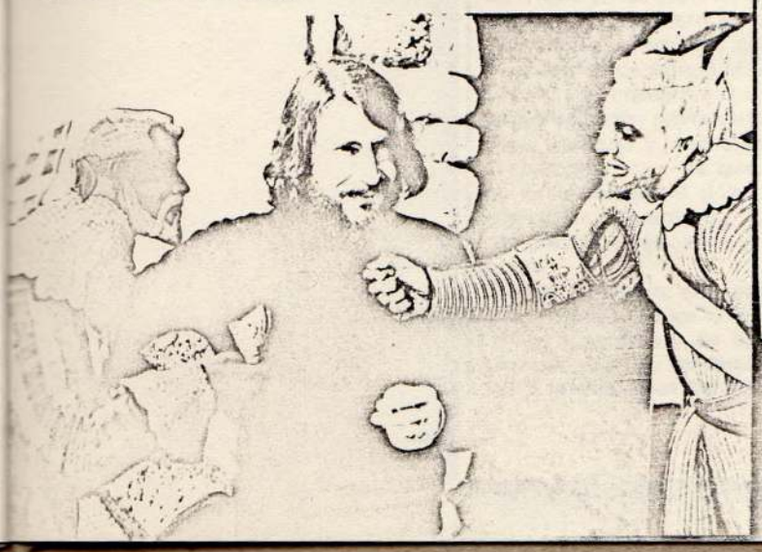

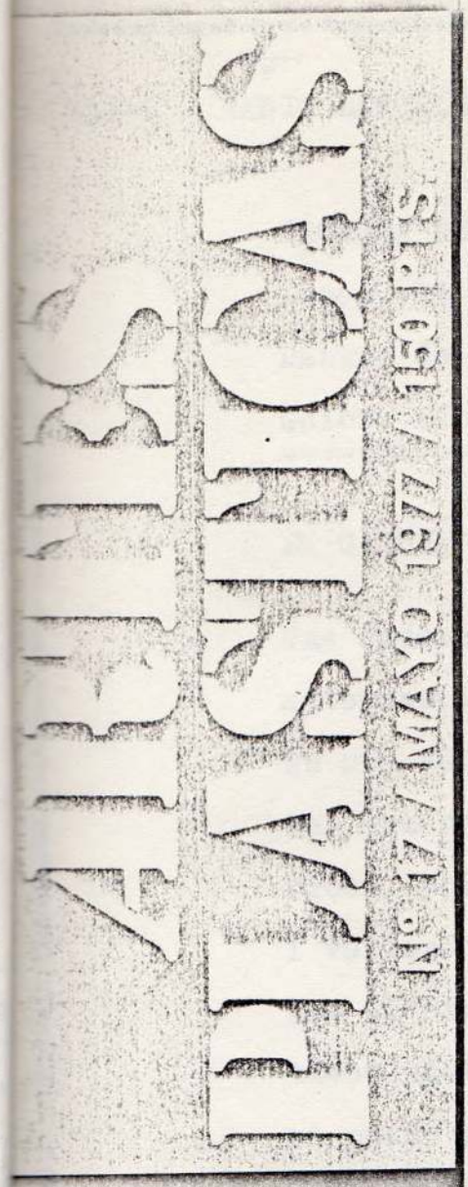

ma, repetimos, mimética de lo que es la voluntad de organizar, cuadricular y encasillar de esta civilización tecnificada en la que se desarrolla nuestra actividad vital. Sus objetos tridimensionales, sus "esculturas", vienen a ser un aprovechamiento de los elementos, producto de las exigencias funcionales y tecnológicas de nuestra época. Pero estos elementos son dispuestos en relaciones imposibles, lo que es la única manera de escapar a su estricta y concatenante funcionalidad. **A.P.**

ANTONI MIRO

Sala Gaudí

Antoni Miró, nacido en Alcoy en 1944, es otro de estos artistas valencianos que han convertido como temática de su obra plástica la concreta realidad de la lucha contra la opresión del hombre y el testimonio gráfico del hombre oprimido. Mientras, en el mismo ámbito levantino, unos han orientado su obra hacia la abstracción constructiva, otros se han decantado hacia la creación de una imaginería que, para designar de algún modo, diremos de *Epinal*, entendiendo este término ya consagrado en el sentido de que se trata de una manifestación gráfica que se quiere atenta a los códigos perceptivos y comunicativos más simples, directos y populares, en contraposición a los primeros, que deberíamos designar como cultos y elitistas, sin que ello prejuzgue ningún juicio de valor estético, que es lo que hay que descargar, en esta ocasión, el concepto de *Epinal*, que se considera como estéticamente degradado, aunque seamos conscientes de que, en realidad, se trata de "otra" estética.

En este sentido, la actitud de los epinalistas, o de los cronistas, término que no utilizamos substantivamente porque hay algunos grupos o equipos de producción que lo han adoptado como autodesignación; los epinalistas, decimos elaboran su obra al impulso de hechos concretos, que estetizan según códigos comunes con el objetivo de la eficacia comunicativa —actitud, empero, de la que no está ausente el sello personal de cada autor—. Esta tarea no está exenta de ataques solapados o directos a las obras "cultas" y/o "elitistas", que en el caso de Antoni Miró es puesto de manifiesto en su velazqueño "Las lanzas". Pero más que en esta obra monumental de Antoni Miró, creemos que su fuerza se encuentra mayormente en su otra producción referente al hombre concreto maleado y maltratado por las circunstancias, entre las que, obsesivamente, se encuentra el dólar, que hay que interpretar, claramente, por el imperio comprador, envilecedor y corruptivo del capital.

El dólar, el dinero, este ente abstracto es el que motiva que los hombres se conviertan en opresores y en oprimidos. En su posesión, o en su carencia, reside la libertad o la esclavitud del hombre. Las sen-

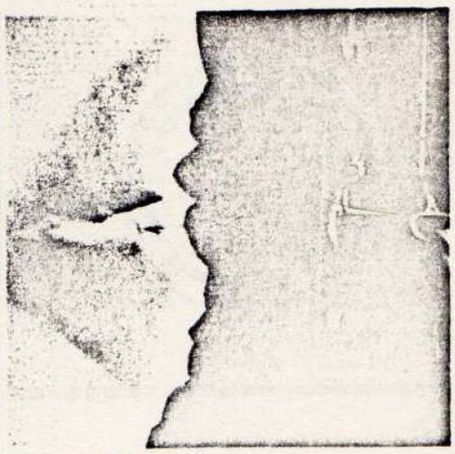

"Guerrer Anab"

saciones y los sentimientos tienen un signo u otro según sea la participación que en ellos haya del dinero. Sus mujeres, sus desnudos, sus cuerpos femeninos ponen en evidencia que las sensaciones son unas u otras en función del poseedor de dinero. Más terribles son sus imágenes de hombres uniformados; ¿de qué quieren testimoniar?, ¿de una maldad congénita, de una pobreza de espíritu congénita, de que el hombre es el lobo del hombre? o bien ¿no continua manteniéndose detrás de todo ello el poder del dinero, orientador y organizador de las relaciones entre los hombres? Interrogantes a los que me parece permite responder, sin duda alguna, la obra de Antoni Miró.

En tanto que artisticidad, técnicas y procedimientos, me parece que la obra de este artista no ofrece duda alguna. Es buena y de calidad y reúne las condiciones de eficacia suficiente para alcanzar el nivel del plano comunicativo. La variedad de procedimientos: pinturas, objetos, metalgráficas, permiten al artista tratamientos diferentes y recursos más adecuados para determinados tipos de temas. En las esculturas de bronce de pequeño formato, me parece que su autor alcanza niveles que escapan del epinalismo antes señalado para adentrarse por los vericuetos del expresionismo.

El catálogo editado con esta ocasión, con textos de Ovidi Montllor, es un excelente documento testimonial de la obra del artista, del ritmo de vibración entre artista y cantante, y de su inserción, junto con todos nosotros, en la más dura realidad de nuestro tiempo que, como se señala en la presentación del catálogo, envuelve nuestra realidad y la del arte. **A.P.**

ARNAU PUIG

ANGLES

Sala Gaudí

Mediante tela, escayola y acrílico, Anglés recrea plásticamente una serie de instantáneas, entre satíricas y dramáticas, de nuestro mundo. En el fondo se trataría de

Sociedad Española de Radiodifusión

EAJ-1 - RADIO BARCELONA

CRÓNICA DE ARTE

Lunes, 14 de marzo de 1977

Dentro de "Revista de tarde".

Guion: Lina Font.

==========

EN GAUDI, EL PINTOR DE ALCOY, ANTONI MIRO.

Una exposición que levanta polvoreda, hecha de montajes, de materias diversas, pintura, escultura, obra gráfica.
En una época de "politización" como la nuestra, no es extraño, que un pintor describa la "crónica" de una etapas históricas, politizando su obra plástica.
Y valiendose de un depurado oficio, puesto al servicio de las distintas técnicas de las cuales se vale, adopte una actitud fustigadora y condenatoria, muy respetable. El artista puede permitirselo todo.

---

y sale este Comentario. Gracias.

HORA 22.30

RADIO ESPAÑA DE BARCELONA.
"Humanidades"
RADIO GERONA
RADIO LERIDA

GONG.

Les habla Ramón Amposta para decirles la...

NOTICIA CULTURAL.

Despues de unos dias de retiro obligado visitamos la exposición de obras de Antoni Miró en la Sala Gaudí, de la Rambla de Cataluña. Sabíamos y aun conociamos las experiencias estéticas de este artista, surgidas como un grito acusador, como un testimonio que clama contra todo opresor. Pese a este conocimiento puede que la visita directa y la contemplación nos haya impresionado más de lo esperado. ¿Por qué? Uno mismo se formula esta pregunta y si hemos de darle una respuesta diríamos que es debido a la gran sinceridad que estimamos en la obra de Antoni Miró. Es un grito que le sale del alma. Es la misma sangre que mana de su corazón herido de coraje. Y, no lo duden ustedes, todo acto estético que arranca de semejante sinceridad llega plenamente al contemplador y le trasmite el mensaje; cumple un fin estético social.

Se habla hoy muchísimo de pintura y de arte social, de arte de contestación. La obra de Antoni Miró es de lo más auténtico y directo que hemos visto en esta linea. De una gran expresividad, rotundo, casi podría uno afirmar que obsesionado. Se ha propuesto un fin el artista, se ha impuesto un deber y pasa a cumplirlo. Entonces pone a tributo de esta actividad meritoria todos sus conocimientos de oficio y de artista y, no cabe duda, con semejante espíritu, la obra gana en expresividad. Se produce para cumplir un elevado mensaje pedagógico.

Un crítico llegó a decir que Antoni Miró parecía indeciso a lo largo de su carrera; no creemos nosotros lo mismo. Puede alguna vez, quizá, variar la técnica pero jamás varía su punto de referencia. Para alcanzarlo puede que utiliza diferentes maneras, pero él es siempre uno y el mismo, con una gra entereza humana y una fina sensibilidad para acusar la injusticia, el acuciante entorno que vive o alcanza a tener noticia. Para su expresión usa de diferentes técnicas, desde el superrealismo a la pintura monumental. En todo encontramos una unidad y una gran maestría. Cabe que el dia que la humanidad encuentre la anhelada paz sea entonces otra la expresión estética de Antoni Miró. ¿Cómo? Siempre apasionante, con interés. Ahora, necesaria.

A TWENTIETH CENTURY VERSION OF A VALAZQUEZ MASTERPIECE

Story and photographs by David Henderson

Artists produce few major works in a lifetime. Toni Miro, formerly of Alcoy, now of Altea, and one of Europe's best-known polemical -protest- artists, has just produced one; "Llances Imperials", his version of Velazquez 'Las Lanzas', sometimes known as 'The Surrender of Breda'.

Velazquez' painting -the composition was taken from a woodcut by Bernard Salomon as published in a 1553 book -represents the 1625 surrender at Breda by Dutchman Justino de Nassau to the Spaniard Ambrosio de Spínola, Marques de Balbasos.

The work catches the courteous acceptance by the Marques of the City's key, and was painted between 1634 and 1635, but not finished until 1640. Now, nearly 350 years later, it takes on a new, and inevitably controversial dimension.

Much of the effect of Toni Miro's version depends on it being readily recognizable as coming from 'Las Lanzas'. Nobody who has seen the original would miss the relationship. To make recognition easier -and for added impact- Toni Muro has turned Velazquez' already exceptionally large 309 cms by 367 cms masterpiece into an enormous 8.50 metres by 2.50 metres, larger than life, frieze.

Miro's version takes Velazquez' composition, less the battlefield background, but substitutes his own theme and personalities. Instead of the Dutch army, Miro portrays Catalan intellectuals, artists and artesans. For the Spanish army we have his representations of what he calls 'Force and Opression'. Not, Miro stresses, any particular government, or part of Spain. To help make the point, the troops are represented by a perfectly reasonable looking body of men; un-uniformed soldiers with touches of the twentieth century -an automatic rifle and a Guardia Civil hat- in the background. The principal symbolism is the steel fist with which the Marques takes the offered taxes.

For quiet humour -this is not one of Toni Miro's fiercely, sometimes savagely expressed works- a horse, identical with that in the original, has a speedometer in the saddle, a rear-view mirror, and a car's rear-light on its rump.

The Catalans, complete with their flag -the colours interestingly, even comfortingly, are the same as the national flag- are not handing over a key, but a fistful of notes; perhaps inevitably, Miró's now notorious American dollar. Easily recognizable in the picture is a book by well-known Catalan writer Joan Fuster; a palette of bright oil paints; tools of the farmer; a pair of "alpargatas", the traditional rope-soled sandals; and a wandering musican with bold, 'Laughing Cavalier' eyes.

ANTONIO MIRO'S "LLANCES IMPERIALS"

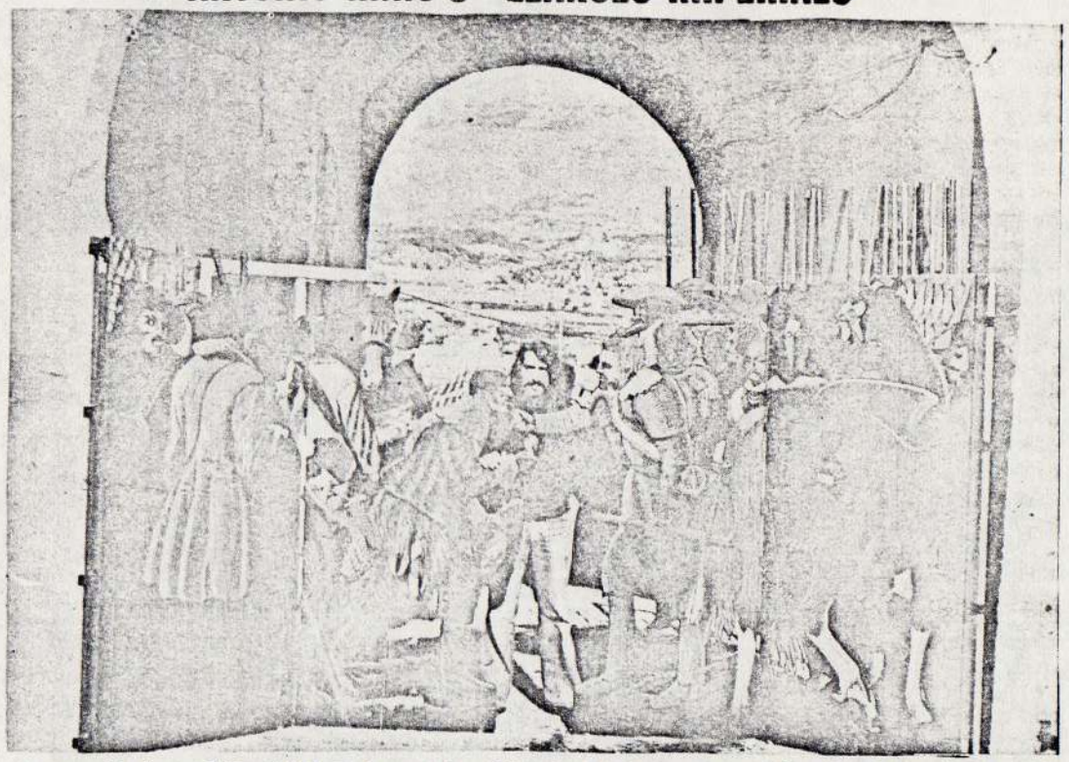

A general view of Toni Miro's larger than life-sized 'Llances Imperial', taken beneath the main entrance to the old pueblo of Altea. Toni Miro provides an extra indication of scale by standing between the steel fisted Marques and the leader of the Catalan intellectuals. Note the rear-lamp on the rump of the horse and the speedometer on saddle. Note also the hoe, hammer, and alpargatas with the Catalans. On the extreme left is the follow-you-everywhere-eyed wandering musician.

For what he calls a touch of 'erotica', Toni Miró, who, in his 1973-76 series 'Bodies' was very specific indeed, contents himself with a banana and an orange protruding from one broad-rimmed hat, and an artichoke and a feather lying deep in another.

Toni Miro, who really does work by night and sleep by day, is a very talented, often highly controversial, immensely prolific artist. Born in 1944, and without formal training, he began winning prizes when he won the Alcoy Town Hall 1960 competition. Since then, never missing a year, he has regularly won awards at national and international exhibitions.

Since 1965, he has never held less than three annual one-man exhibitions, and has had important shows in London, Italy, France, Germany, and America. His work is on permanent exhibition at twenty two museums and galleries, including Poland, Jugoslavia, England, Italy and Cuba. His list of work in important private collections is enormous.

It is easy to set up, even masquerade, as a protest artist; even easier to fade quickly away. Miro survives partly because he is very good, but also because he is an astute observer of life and, above everything, because he is absolutely sincere. Not everybody will agree with what he produces or, indeed, always understand it. Some will ask how it is possible to become involved in, say, Vietnam, without having spent time there. For most it is not possible. Which is why they flicker briefly then disappear. Toni Miro's sincerity and deeply held views, and his access to those who have been there, make it possible.

Currently, Miro's 'Llances Imperials' is being exhibited, along with other work, at Barcelona's Sala Gaudi. It has already attracted major attention. T.V. were very quick to photograph it and interview Miro, both here and in Barcelona. But its very impact has created a problem. It took a year's hard work to produce, and Toni Miro, understandably -and comfortingly- is reluctant to part with it so quickly after completion; even for the large sum it will command when he has decided how to price twelve months work.

It represents a well-hedged bet. Whatever happens part of him will be relieved.

1707
PAIS VALENCIÀ